

си – тези които са били кумове да станат кумци и обратно.

Вярванията останали още от паганистично време показват, че правото на кума да разполага с живота и смъртта на кумеца не идва от Бога, в случая езическия, а се дължи на неговите свръхестествени способности. (Генчев 1996, 353). От това време той е дарител на вълшебни помощници, с което доказва, че има връзка с прародителите-покровители. Нека си спомним за оная кръстница от вълшебните приказки, която подарява на кръщелника си животно, което се превръща в незаменим негов помощник и докато не го направи цар не спира да помага. (Генчев 1996, 353) Той има неограничени права върху съдбата на кумеца си и когато не получава очакваното уважение, може да му нанесе непоправими нещастия, дори когато в морално отношение не е прав.

С християнското осмисляне на кумството, също се смята, че възможностите на кума са неограничени, спрямо неговия кумец, но вече наказанието идва от Бог, по негова молба. В случая той отново има правото и възможността да се разпорежда с наследените си права, като вече и за добро и за зло Бог чува молбата му и я реализира. (Генчев 1996, 354) В третия и последен етап от обективното развитие на кумството, кума се поставя под висшия надзор на Бога, но въпреки това, той не е поставен в абсолютна зависимост от него. (Генчев 1996, 354) Възможностите му си остават все така силни, Бог винаги се вслушва в неговите желания и ги изпълнява. Конкретно в българския приказан фолклор, той не случайно е сам Архангел Михаил, който се слави като най-честния и справедлив светец, тъй като взема душите на всички хора и не се занимава с подкупи или рушвети. (Българско народно творчество 1963, т. 11, 335) Следователно в българската традиционна вяра, кума се идентифицира със светците, които са първи помощници на Бога и се отличава не само с изключителна праведност и принципно боравене с нравствените категории, но и с коректното им изпълнение спрямо кумците си.

Наред с почетното място, което кумът заема в живота на своите кумци, той носи и изключителна отговорност пред Господ за душите им. Още със Светото кръщение, той има задължението редовно да обгрижва кръщелника си, да го въвежда в православната вяра с висока нравственост, морал и етика. Като духовен родител на детето е желателно той да му бъде изповедник и наставник, мъдро да го насочва към християнските добродетели. (Из поученията на светителя Теофан Затворник) Това разбира се не е мимолетна задача, а за цял живот, която се свежда до това да бъде наравно с родителите